

Ders 15

LESSON 15

Doğruluk Yolu

THE WAY OF RIGHTEOUSNESS

Nuh ve Tanrı'nın Sadakati

NOAH AND THE FAITHFULNESS OF GOD

Yaratılış 8, 9

Dinleyici dostlar, size esenlik olsun.

Ön gördüğü doğruluk yolunu herkesin anlamasını ve bu yola boyun eğmesini isteyen ve O'nun ile birlikte sonsuza kadar gerçek esenliğe sahip olmasını arzulayan esenlik Rabbi Tanrı'nın adı ile sizleri selamlıyoruz. *Doğruluk Yolu* programınızı sunmak üzere bugün sizler ile tekrar beraber olabildiğimiz için mutluyuz.

Bugün **Tanrı'nın peygamberi Nuh'un öyküsünü bitirmek** istiyoruz. Önce son iki programımızda Nuh ve büyük tufan hakkında öğrendiklerimizi bir gözden geçirelim. Yaratılış kitabının altıncı bölümünde Nuh'un dönemindeki insanın kötülüğünün çok büyük olduğunu gördük; insanın yüreğindeki düşüncelerin hepsi kötülüğe eğilimliydi. Tanrı, bu nedenle, günahından tövbe etmeyi reddeden ve gerçek ve diri Tanrı'ya dönmeyi kabul etmeyen her günahkarı silip yok edecek bir tufanı yeryüzüne göndermeyi amaçladı.

Bu ahlaksız ve bozulmuş kuşağın içinde yalnızca tek bir kişi Tanrı'yı hoşnut etti. Bu kişi, Nuh'tu. Nuh Tanrı'ya güvendi ve O'nu sevdi. Tanrı bundan dolayı bir gün Nuh ile konuştu ve ona, ailesine ve bir çok hayvana tufandan kaçabilmeleri için bir sığınak olacak olan büyük bir gemi (tekne) inşa etmesini buyurdu. Yüz yıl boyunca Nuh, ailesi ile birlikte gemiyi inşa etti ve insanlara tövbe etmelerini ve Tanrı'nın sözüne inanmalarını öğütledi. Ancak Nuh'un öğretişini **hiç kimse umursamadı**. Nuh'un gelecek olan tufan hakkında söylediklerine hiç kimse gerçekten inanmadı!

Her şeye rağmen, geminin hazır olduğu gün geldi. Tanrı'nın bu kötü dünyayı yargılama zamanı gelip çatmıştı. Tanrı, bu alaycı kişilere çok uzun bir süre sabırlı davranmıştı. Ama artık şimdi Sabrı tükenmişti. Böylece Rab Nuh'a ailesi ile birlikte gemiye binmesini ve yanlarına her tür temiz hayvandan (kurban sunusu için uygun) yedi erkek ve yedi dişi ve kirli sayılan her tür hayvandan erkek ve dişi olmak üzere birer çift almasını söyledi. Nuh, ailesi ve hayvanlar Tanrı'nın buyurmuş olduğu gibi gemiye bindiler. Ve Kutsal Yazılar şöyle yazar: "**RAB onların ardından kapıyı kapadı.**" Adem'in çocukları için kurtuluş kapısını açmış olan Tanrı, aynı zamanda bu kapıyı kapatan Kişi'ydi. **Tanrı'nın merhamet günü sona ermişti; dehşetli gazap günü gelip çatmıştı!**

Sonra şimşekler, gök gürültüleri ve şiddetli yer sarsıntıları geldi. Büyük bir tufana neden olan muazzam bir yağmur başladı. Herkes dağlara doğru koşarak kaçtı, ama Tanrı'nın kutsal gazabından hiç kimse kaçamadı. Nuh ile alay edenler ve Tanrı'nın sözünü reddedenler, şimdi

gerçeği biliyorlardı. Ama artık **çok geçti!** Kurtuluş zamanı sona ermişti. Tanrı kapıyı kapatmıştı.

Gökyüzünden kırk gün kırk gece yağmur boşandı ve tüm dağların tepeleri örtülene kadar yeryüzünden su kaynakları fişkırdı. Ama gemi suların üstünde, yukarda kaldı. Kutsal Yazılar şöyle der:

*“Yeryüzünde yaşayan bütün canlılar yok oldu; kuşlar, evcil ve yabanıl hayvanlar, sürüngenler, insanlar, soluk alan bütün canlılar öldü. **Yalnız Nuh ile gemidekiler kaldı.**”* (Yaratılış 7:21, 23)

Böylece Kutsal Yazılar, Tanrı'nın vaat etmiş olduğu cezayı uyguladığını yazar. Geminin **dışında kalan** herkes mahvoldu. **Tanrı, verdiği sözü yerine getirme konusunda sadıktır.**

Geminin **içindekilere** ne oldu? Tanrı, Nuh'u ve ailesini unuttu mu? Havada uçan kuşları besleyen ve O'nun isteğinin dışında bu kuşlardan bir tanesinin bile yere düşmesine izin vermeyen Tanrı, Nuh'u ve ailesini unutmadı. Yaratılış kitabının sekizinci bölümünde neler yazdığını okuyalım. Kutsal Yazılar şöyle der:

*“Sonra **Tanrı Nuh'u** ve gemideki evcil ve yabanıl hayvanları **anımsadı.** Gemi yedinci ayın on yedinci günü Ararat dağlarına oturdu.”* (Yaratılış 8:1, 4)

Böylece Tanrı'nın Nuh'u ve onun ile birlikte geminin içinde bulunanları hatırladığını görüyoruz. Tanrı, suların çekilmesi için yeryüzünde bir rüzgar estirdi. Tanrı geminin *Ararat* adlı yüksek dağın tepesine oturması için gemiye yön verdi. Nuh ve ailesi, bir yıl ve bir hafta gemide kaldıktan sonra yeryüzünü kaplamış olan suların büyük bir bölümü çekildi. Sonra Tanrı, Nuh'a, *“Sen ,karın, oğulların ve gelinlerin gemiyi terk edin”* dedi. Böylece Nuh ve ailesi, tüm hayvanlar ile birlikte gemiden çıktılar. Nuh, gemiden çıktıktan sonra bir sunak yaptı ve temiz sayılan hayvanlardan bazılarını ve kuşları aldı ve onları bu sunak üzerinde Rabbe yakmalık sunu olarak sundu.

Nuh'un gemiden iner inmez ne yaptığını duydunuz mu? **Bazı masum hayvanları** inşa ettiği sunak üzerinde yakarak **Rabbe kurban etti.** Tanrı, *“Kan dökülmeden bağışlama olmaz”* diyen Yasasından vazgeçmemişti. **Büyük tufan günahkarların çoğunu** yeryüzünden **silip yok ederken,** Adem'in çocuklarının yüreklerinde kalan **günahın kökünü ortadan kaldırmadı.** Adem ve soyunun Tanrı'ya, günah için kurban sunmaya devam etmek zorunda olmalarının nedeni budur. Daha önce görmüş olduğumuz gibi bu tür hayvan kurbanları Tanrı'nın buyurmuş olduğu kurtuluş yolunun temelini oluşturur. Atalarımızın bu eski dönemlerde kestikleri kurbanlar Adem'in soyunun günah borcunu ödemek için gelerek Kendi kanını dökerek olan Kurtarıcıyı sembolize ettiler (örnek oldular). İşte bu neden ile Nuh gemiden ayrıldıktan sonra, yaptığı ilk şey, hayvan kanı dökmek oldu, böylece çocuklarına ve torunlarına Tanrı'nın yasalarının değişmediğini gösterdi – *“günahın ücreti ölümdür”* (Romalılar 6:23) ve *“Kan dökülmeden günah bağışlaması olmaz.”* (İbraniler 9:22)

Kutsal Yazılar, bu konuda şöyle der:

*“Güzel kokudan hoşnut olan Rab içinden şöyle dedi, ‘İnsanlar yüzünden yeryüzünü bir daha lanetlemeyeceğim. Çünkü insan yüreğindeki eğilimler çocukluğundan beri kötüdür. Şimdi yaptığım gibi bütün canlıları bir daha yok etmeyeceğim. Tanrı, Nuh'u ve oğullarını kutsayarak, ‘Verimli olun, çoğalıp yeryüzünü doldurun’ dedi. Sizin ile ve gelecek kuşaklarınız ile **antlaşmamı** sürdürmek istiyorum. Sizin ile **antlaşmamı** sürdüreceğim: bir daha tufan ile*

bütün canlılar yok olmayacak. Yeryüzünü yok eden tufan bir daha olmayacak. Sizin ile ve bütün kuşaklar ile sonsuza dek sürecek antlaşmamın belirtisi şu olacak: ‘yayımı bulutlara yerleştireceğim (gökkuşağı) ve bu yeryüzü ile aramdaki antlaşmamın belirtisi olacak. Yeryüzüne ne zaman bulut göndersem, gökkuşağım bulutların arasında ne zaman göründe, sizin ile ve bütün canlı varlıklar ile yaptığım antlaşmayı hatırlayacağım. Canlıları yok eden bir tufan bir daha olmayacak.’ (Yaratılış 8:21; 9:1, 9, 11-15)

Biraz önce okuduğumuz bu ayetlerde Tanrı’nın, Nuh’a tam beş kez tekrarladığı bir sözcük yer alır. Bu sözcük dikkatinizi çekti mi? **“Antlaşma.”** Tanrı’nın Sözü’ne göre bir antlaşma, Tanrı tarafından insana verilen özel bir sözdür. **Tanrı, antlaşmaları Yerine Getiren’dir.** Tanrı sadıktır ve bu sadakatini Adem’in oğullarına göstermek ister. İyiliği nedeni ile Nuh ve Nuh’un soyu ile arasında bir antlaşma yaptı ve, *“Canlıları yok eden bir tufan bir daha olmayacak”* dedi. Tanrı’nın vaadi böyleydi. Ve Tanrı, vaadini yalnızca sözler ile sınırlamadı, ama gökkuşağını bulutlara yerleştirerek vaadini onayladı.

Yağmur yağdıktan sonra bazen bulutlarda gördüğümüz güzel **gökkuşağının Tanrı’nın sadakatini ilan eden** bir belirti olduğunu biliyor muydunuz? Bulutlarda ne zaman bir gökkuşağı görsek, Tanrı bizlerin, O’nun kuşaktan kuşağa süren sadakatini hatırlamamızı ister. Tanrı, bulutlara gökkuşağını yerleştirdi, çünkü yeryüzünde canlıları yok edecek bir tufanın bir daha olmayacağını vaat eden antlaşmasını bu şekilde onaylamak istedi. Tanrı, gerçekten antlaşmaları Yerine Getiren’dir. **O, sadıktır!**

Nuh’un yaşamının diğer yarısı ile ilgili olarak üzerlerinde konuşabileceğimiz başka olaylar mevcuttur, ama bunun için zamanımız yok. Ama yine de sizler kendiniz, Tevrat’ın Yaratılış kitabında dokuzuncu bölümde bu olayları okuyabilirsiniz. Tufandan sonra Nuh’un 350 yıl daha yaşadığını ve çok yaşlandığı zaman yücelerde olan Rab ile birlikte olmaya gittiğini göreceksiniz.

Özetleyecek olursak, Tanrı’nın peygamberi Nuh hakkındaki konuşmamızı belki bir ya da iki soru ile sonuçlandırabiliriz. Nuh ve onun zamanındaki insanlar arasındaki fark neydi? Nuh, Tanrı’yı hoşnut etmek için ne yaptı? Sadece tek bir şey yaptı! **Nuh, Tanrı’nın Sözü’ne inandı.** Nuh, bu neden ile kuşağının halkı ile birlikte mahvolmadı. Tanrı’nın Kendisinin Nuh hakkında verdiği tanıklığı dinleyelim:

“İman sayesinde Nuh, henüz olmamış olaylar ile ilgili olarak Tanrı tarafından uyarılınca, Tanrı korkusu ile ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu. Ama ‘İman olmadan Tanrı’yı hoşnut etmek olanaksızdır.’” (İbraniler 11:7, 6)

Bugün sizler ile vedalaşmadan önce, akıllarımızda tutmamız gereken **iki düşünce** vardır. Biraz önce bu iki düşüncenin ilkinin gözden geçirdik. Nuh, Tanrı’yı hoşnut etmek için ne yaptı? **İman etti. Nuh Tanrı’ya inandı; Tanrı’nın söylediğine inandı.** Nuh, Rabbe güvenmişti ve çevresinde bulunan herkesin reddetmesine rağmen o, Tanrı’nın sözüne itaat etti. Tanrı’nın, Nuh’u, içinde yaşadığı kötü kuşaktan kurtarmasının nedeni Nuh’un imanıydı. Bugün bizleri dinlemekte olan sizler, **Tanrı’nın söylediğine gerçekten inanıyor musunuz?** Tanrı’nın her birimiz için isteği, Nuh’un yaptığı gibi, O’nun sözüne inanmamızdır.

Nuh’un öyküsü ile ilgili olarak hatırlamamız gereken ikinci şey, **Nuh’un imanından bile daha önemlidir.** Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? **Tanrı’nın sadakati.** Tanrı’nın sadakati neden Nuh’un imanından daha önemlidir? Çünkü eğer Tanrı antlaşmalarını ve vaatlerini yerine getirme konusunda sadık olmasaydı, Nuh’un O’na iman etmesini bir yararı

olmayacaktı. Hepimiz sözünü yerine getirmeyen birine güvendiğimiz zaman, neler olduğunu biliriz. Bir arkadaşınızın size şu vaatte bulunduğunu varsayın: “Yarın sana bir çuval pirinç getireceğim.” Arkadaşınıza inanırsınız; ona güveniniz vardır. Arkadaşınız söz verdiği bir çuval pirinç getirmezse ne olur? Hayal kırıklığına uğrarsınız (ve belki aç bile kalırsınız!). Arkadaşınıza duyduğunuz güvenin boş olduğunu anlarsınız. Neden? Çünkü arkadaşınız söz vermiş olduğu şeyi yapmadı. Sadık olmayan birine güvendifiz.

Böyle bir durum Tanrı için söz konusu olamaz. Kutsal Yazılar şöyle der:

*“Biz sadık kalmasak da, **O sadık kalacak, çünkü Kendi özüne aykırı davranamaz.**”* (2.Timoteos 2:13) *“Nitekim, insan soyu ota benzer, bütün yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar, ama **Rabbin sözü sonsuza kadar kalır.** Ve O’na iman eden hiç utandırılmayacak (hayal kırıklığına uğramayacak!)”* (1.Petrus 1:24, 25; 2:6) *“Tanrı sadıktır.”* (1.Korintliler 1:9) O, vaat ettiğini yapacaktır!

Nuh’un öyküsünde **Tanrı’nın vaat ettiği her şeyi yaptığını** açıkça gördük. Tanrı’nın, aynen söz vermiş olduğu gibi, geminin inde olan herkesi nasıl kurtardığını ve geminin dışında kalan herkesi nasıl yargıladığını okuduk. Aynı zamanda Tanrı’nın, Nuh’un günahlarını nasıl bağışladığını da gördük, çünkü Nuh, aynen Tanrı’nın kendisine yapmasını söylediği gibi, bir hayvanın kanını kurban olarak O’na sundu. Ve Tanrı’nın, Nuh’un ve tüm insanların **“Tanrı’nın sadık olduğunu”** unutmamaları için nasıl bulutlara yayını (gökkuşağını) yerleştirdiğini öğrendik.

Sevgili dinleyicilerimiz, bugün gözden geçirdiğimiz konuların hepsini unutsanız bile hatırlamanız gereken tek bir şey var: **Tanrı sadıktır!** O, sözünden cayamaz! O söz verdiği, yerine getirmekte yavaş görünse bile, mutlaka yapar! *“Tanrı sadıktır ve O’na güvenen hiç bir zaman utandırılmayacaktır.”* (1.Korintliler 1:9; 1.Petrus 2:6) O zaman O’na inanalım ve O’nun sözünü alçakgönüllülük ile kabul edelim. Ve Nuh peygamberin öyküsünden ve büyük tufandan ders alalım ve çevresindeki herkes Tanrı’nın sözüne inanmayı reddettiğinde ve bu nedenle yok olduğunda, Tanrı’nın sözüne itaat eden Nuh’u taklit ederek onun öyküsünden yararlanalım.

Bugünkü programımıza burada son veremiz gerekiyor. Dinlediğiniz için sizlere teşekkür ederiz. Tanrı isterse, bir sonraki dersimizde, Nuh’un soyuna ne olduğunu göreceğiz ve dünyadaki bir çok dilin nereden geldiğini öğreneceğiz.

O’nun sözündeki şu gerçeği hatırladığınızda Tanrı sizi bereketlesin.

“Tanrı sadıktır ve O’na güvenen asla utandırılmayacaktır.” (1.Korintliler 1:9; 1.Petrus 2:6)